

บทที่ 1

สภาวะการเลี้ยงไก่พื้นเมือง

ในปี 2557 มีเกษตรกรผู้เลี้ยงไก่ทั้งประเทศไทย 380,936,668 ตัว จำนวนเกษตรกร 2,382,782 ครัวเรือน ในจำนวนนี้เป็นไก่พื้นเมือง 72,617,407 ตัว หรือประมาณ 18 เปอร์เซ็นต์ของไก่ทั้งหมด และจำนวนเกษตรกรผู้เลี้ยงไก่พื้นเมืองถึง 2,345,114 ครัวเรือน เฉลี่ยเลี้ยงไก่พื้นเมืองกันครัวเรือนละ 31 ตัว แสดงว่าไก่พื้นเมืองมีผู้เลี้ยงมากรายแต่เลี้ยงกันรายละไม่กี่ตัว ทำให้ผู้เลี้ยงรายใหม่ ๆ สามารถเลี้ยงเพิ่มได้เรื่อย ๆ ไม่มีผู้เลี้ยงรายใดผูกขาดตลาด (ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กรมปศุสัตว์, 2557)

แม้ว่าประชาชนจะนิยมเลี้ยงไก่พื้นเมืองกันอยู่ทั่วไป ก็ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาด ทั้งนี้เพราะผู้ที่เลี้ยงไก่พื้นเมืองในชนบทโดยทั่วไป ใช้วิธีการเลี้ยงแบบปล่อยให้ไก่พื้นเมืองหากินเองตามธรรมชาติ และเลี้ยงเป็นจำนวนน้อย ให้อาหารเป็นครั้งคราว จึงทำให้ไก่พื้นเมืองเจริญเติบโตช้าและเป็นโรคตายจำนวนมาก ทั้ง ๆ ที่ไก่พื้นเมือง เลี้ยงง่าย มีความต้านทานโรคสูง

เนื้อไก่พื้นเมืองเป็นที่นิยมรับประทาน เนื้อมีรสชาติดี หากผู้ที่เลี้ยงไก่พื้นเมืองมีการศึกษาวิธีการเลี้ยงไก่พื้นเมืองให้เข้าใจ พร้อมทั้งมีการจัดการป้องกันรักษาโรคต่าง ๆ ก็จะทำให้ผลผลิตไก่พื้นเมืองดีขึ้น สามารถจำหน่ายได้ราคาดี เป็นการเพิ่มรายได้ให้กับผู้ที่เลี้ยงไก่พื้นเมืองอีกทางหนึ่งด้วย ไก่พื้นเมืองยังช่วยให้ธรรมชาติมีความสมดุลในระบบไร่นา คือ จะช่วยจิกกินแมลงที่ทำลายต้นพืชบางอย่างได้ (ภาพที่ 1.1)

ภาพที่ 1.1 การเลี้ยงไก่ช่วยให้ธรรมชาติมีความสมดุล

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2559)

ประโยชน์ของการเลี้ยงไก่พื้นเมือง

การเลี้ยงไก่พื้นเมืองมีประโยชน์ ดังนี้

1. ทำให้ผู้เลี้ยงไก่พื้นเมืองมีอาหารที่ดีมีคุณภาพไว้รับประทานทั้งเนื้อและไข่ ทำให้เด็กเจริญเติบโตเร็วและช่วยบำรุงสมองให้มีสติปัญญาดี เฉลียวฉลาด (บวรศักดิ์, ม.ป.ป) (ภาพที่ 1.2)
2. ทำให้ผู้เลี้ยงไก่พื้นเมืองมีรายได้เพิ่มขึ้น เพราะไม่ต้องเสียเงินไปซื้อเนื้อไก่และไข่ไก่จากตลาดมารับประทาน สามารถเอาเงินนั้นเก็บไว้ซื้อสิ่งอื่น ๆ ที่จำเป็น และหากผู้เลี้ยงไก่พื้นเมืองเลี้ยงไว้จนเหลือรับประทานแล้วก็สามารถนำไปขายเพิ่มรายได้ให้กับครอบครัวด้วยอีกทางหนึ่ง
3. มูลไก่เป็นปุ๋ยคอกที่มีธาตุอาหารของพืชสูง มูลไก่เป็นผลพลอยได้อย่างหนึ่งของการเลี้ยงไก่พื้นเมือง เป็นปุ๋ยต้นไม้อื่น ๆ ได้ดี และเป็นอาหารเลี้ยงปลาได้ เนื่องจากมูลไก่พื้นเมืองมีธาตุอาหารมากทั้งไนโตรเจน โปตัสียม แคลเซียม และฟอสฟอรัส
4. ไก่พื้นเมืองสามารถเลี้ยงเป็นอาชีพได้ เนื่องจากไก่พื้นเมืองขายได้ราคาดีมากกว่าผู้และตัวเมียหรือสามารถเลี้ยงเป็นงานอดิเรกก็ได้ ซึ่งก็จะทำให้มีรายได้เพิ่มพูนยิ่งขึ้นอีกทางหนึ่งด้วย
5. ไก่พื้นเมืองเลี้ยงง่ายและมีความต่างทนโรคสูง สามารถปล่อยให้หากินอาหารที่มีอยู่ตามธรรมชาติได้โดยไม่ต้องเสียเวลาในการเลี้ยงดูเหมือนไก่พันธุ์อื่น ๆ
6. การเลี้ยงไก่พื้นเมืองสามารถช่วยแก้ความเครียด ความหงุดหงิดได้ เป็นการผ่อนคลายอารมณ์ได้เป็นอย่างดี และเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

ภาพที่ 1.2 การเลี้ยงไก่พื้นเมืองเพื่อเอาไข่
ที่มา: บ้านสวนพอเพียงคอกคอม (2555)

ตลาดไก่พื้นเมือง

การวางแผนการเลี้ยงไก่พื้นเมืองก่อนที่จะเลี้ยงไก่พื้นเมืองหรือเลี้ยงไก่พื้นเมืองอยู่แล้ว ผู้เลี้ยงต้องมีการวางแผนการดำเนินงานไว้ล่วงหน้า เช่น จะจำหน่ายไก่พื้นเมืองช่วงไหนจึงจะได้ราคาดี โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ไก่พื้นเมืองจะมีราคาสูงมากขึ้นในช่วงตรุษจีน สารทจีน หรือเทศกาลอื่น ๆ เพราะประชาชนต้องการไก่พื้นเมืองจำนวนมากในเทศกาลดังกล่าว และในช่วงฤดูเลี้ยง ไก่พื้นเมืองก็ขายได้ราคาดีเช่นกัน เนื่องจากอาหารของมนุษย์ที่ได้จากธรรมชาติมีอยู่น้อย ไม่เพียงพอกับความต้องการของประชาชนนั่นเอง

ตลาดเนื้อไก่พื้นเมือง

ประชาชนที่ต้องการบริโภคเนื้อไก่คุณภาพดี เนื้อแน่น รสชาติอร่อย ถูกปากคนไทย หรือ คนที่ต้องการหาไก่เพื่อใช้ในพิธีกรรมและเทศกาล มักต้องใช้เนื้อไก่พื้นเมือง และเป็นผลทำให้ความต้องการเนื้อไก่พื้นเมืองมากบ้าง น้อยบ้างไม่สม่ำเสมอ บางครั้งเนื้อไก่พื้นเมืองจึงไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาด ทำให้จำหน่ายได้ราคาดีเมื่อเทียบกับราคาผลผลิตอย่างอื่น แต่บางครั้งเนื้อไก่พื้นเมืองก็ล้นตลาด ทำให้ราคาไก่พื้นเมืองมีชีวิตผันแปรอยู่ตลอดเวลา ถ้าผู้เลี้ยงไก่พื้นเมืองสามารถหาผู้รับซื้อประจำ หรือมีสถานที่ประจำรองรับผลผลิตเนื้อไก่พื้นเมืองได้จะเป็นการดีเพราะสามารถประหยัดเวลา

ผู้ที่รู้จักและนิยมรับประทานไก่พื้นเมืองจะหาซื้อเนื้อไก่พื้นเมืองได้จากตลาดสด ซึ่งเป็นตลาดชุมชน รองรับผลผลิตกว่า 95 เปอร์เซ็นต์ ของผลผลิตเนื้อไก่พื้นเมืองทั้งหมด ผู้ซื้อคือชาวบ้านที่นิยมซื้อไก่พื้นเมืองมาประกอบอาหารเมนูพื้นบ้าน อาหารไทยทุกภูมิภาค

เครือข่ายตลาดเนื้อไก่พื้นเมือง

ปัจจุบันมีความพยายามของทั้งภาคราชการและเอกชน ในการผลักดันเนื้อไก่ และผลิตภัณฑ์จากเนื้อไก่พื้นเมืองขึ้นวางจำหน่ายในห้างสรรพสินค้า เช่น ไก่ไทยชัยอารีย์ ไปวางจำหน่ายในห้างสรรพสินค้าแมคโครทั่วประเทศ ไก่Nilแม่ใจ ไก่Nilเวียงเชียงรุ่ง ไปวางจำหน่ายในห้างบิ๊กซี โลตัส แมคโครสาขาจังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดเชียงราย ฯลฯ

การรวบรวมเกษตรกรผู้เลี้ยงไก่พื้นเมืองในพื้นที่ใกล้เคียงเข้าเป็นฟาร์มเครือข่าย กำหนดจำนวนสายพันธุ์ หรือชนิดของผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ทำให้มีไก่หรือผลิตภัณฑ์ป้อนตลาดสม่ำเสมอ ตรงตามความต้องการของตลาด หรือมีป้อนตลาดเป็นจำนวนมากในช่วงเทศกาลก็เป็นสิ่งจำเป็น (ภาพที่ 1.3)

ภาพที่ 1.3 การทำงานของกลุ่มเกษตรกรเลี้ยงไก่ประดู่หางดำบ้านห้วยห่าง จังหวัดเชียงราย
ที่มา: สุพล ปานพาน (2557)

การประชาสัมพันธ์ไก่พื้นเมือง

เพื่อให้เนื้อไก่และผลิตภัณฑ์จากไก่พื้นเมืองเป็นที่รู้จักของตลาดและผู้บริโภค จึงต้องมีการประชาสัมพันธ์ สร้างการรับรู้ทั้งที่เป็นลูกค้าประจำ และสร้างลูกค้าใหม่ที่ยังไม่คุ้นเคยไม่รู้จักไก่พื้นเมืองอีกจำนวนมาก ผู้บริโภคที่แม้จะรู้จักก็ต้องสร้างความเชื่อถือว่าไว้วางใจให้เกิดการซื้ออย่างต่อเนื่อง เรียกว่าสร้างความภักดี (Loyalty) และช่วยบอกต่อถึงผลิตภัณฑ์ไปยังผู้บริโภครายอื่น ๆ

การจัดกิจกรรมชิมผลิตภัณฑ์ ประกอบด้วย การจัดบูชชิม โบรชัวร์แนะนำสินค้า สาธิตเมนูอาหาร เพื่อการประชาสัมพันธ์ให้ผู้บริโภครู้จัก อย่างต่อเนื่องในในตลาดห้างสรรพสินค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ เพื่อสร้างการรู้จักควบคู่ไปกับการแนะนำให้ผู้บริโภครู้ว่าไก่พื้นเมืองทำเป็นเมนูอาหารอะไรอร่อยบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บริโภคในตลาดเฉพาะที่มักไม่ประกอบอาหารเอง

การจัดทำป้ายประชาสัมพันธ์และรายละเอียดผลิตภัณฑ์ติดบริเวณชั้นจำหน่ายสินค้า เพื่อให้ผู้บริโภคมองหาสินค้าเราเจอ เนื่องจากในห้างขนาดใหญ่มีสินค้าจำนวนมาก มีราคาและคุณค่าที่แตกต่าง จึงมีคู่แข่งจำนวนมาก ควรจัดทำสื่อประเภทนี้ เพื่อเพิ่มความสะดวกและยังเป็นช่องทางการให้ข้อมูลที่ดีแก่ลูกค้า ซึ่งปัจจุบันเริ่มให้ความสำคัญถึงข้อมูลการผลิต ความปลอดภัย รวมถึงวิธีการบริโภค (ภาพที่ 1.4)

การจัดกิจกรรมให้ความรู้เกี่ยวกับไก่พื้นเมือง และการออกร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไก่พื้นเมืองในเทศกาลต่าง ๆ การออกร้านในงานสำคัญที่มีโอกาสสื่อสารถึงผู้บริโภคเป้าหมายจำนวนมาก คุ่มค่าต่อต้านทุนประชาสัมพันธ์ เช่น งานเทศกาลต่าง ๆ งานประจำจังหวัด ประจํามหาวิทยาลัย นอกจากจะเป็นการเผยแพร่องค์ความรู้ด้านการผลิตและโอกาสทางการตลาดไก่พื้นเมืองให้แก่เกษตรกรรายย่อยแล้ว ยังเป็นการ

ทำให้ผู้บริโภคได้รับรู้ถึงคุณค่ารสชาติของไก่พื้นเมือง และผลิตภัณฑ์แปรรูปจากไก่พื้นเมือง ต้นทุนการประชาสัมพันธ์ลักษณะนี้สูง การตอบรับจากลูกค้าเป้าหมายต่ำ เกษตรกรจึงควรเข้าร่วมกับหน่วยงานรัฐหรือองค์กรท้องถิ่นเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย

ภาพที่ 1.4 ร้านจำหน่ายและกระจายสินค้าไก่และผลิตภัณฑ์ไก่พื้นเมืองของมหาวิทยาลัยแม่โจ้
ที่มา: สำนักวิจัยและส่งเสริมวิชาการการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้ (2557)

ตลาดพันธุ์ไก่พื้นเมือง

นอกจากการจำหน่ายเนื้อไก่ ไก่ไข่ แล้วเนื่องจากตลาดไก่พื้นเมืองมีการแข่งขันน้อย ถ้ามีความเชื่อถือกันผู้เลี้ยงสามารถจำหน่ายเป็นไก่พันธุ์ หรือไข่ไก่พันธุ์ได้อีก แต่ตลาดกลุ่มนี้อาจไม่เปิดกว้างขวางนัก

ในส่วนของไก่พื้นเมืองประเภทไก่ชน ถ้ามีการคัดเลือกและผสมพันธุ์ดี ๆ ตลาดไก่ชนมีทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ปัญหาอุปสรรคและแนวทางการแก้ไขการเลี้ยงไก่พื้นเมือง

การเลี้ยงไก่พื้นเมืองมักจะประสบปัญหาและอุปสรรคมากมายทั้งด้านการผลิตและการตลาด อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้ที่เลี้ยงไก่พื้นเมืองมีความสนใจและค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ จากเอกสารสิ่งพิมพ์ จากเจ้าหน้าที่รัฐ หรือจากผู้ที่เลี้ยงไก่พื้นเมืองแล้วประสบผลสำเร็จ จะทำให้ผู้ที่เลี้ยงไก่พื้นเมืองสามารถเลี้ยงไก่พื้นเมืองประสบความสำเร็จได้ สำหรับปัญหาอุปสรรคที่พบในการเลี้ยงไก่พื้นเมือง ขอแนะแนวทางวิธีการแก้ไข ดังนี้

1. ปัญหาด้านเงินทุน เงินทุนส่วนใหญ่ที่ใช้จะเป็นค่าอาหาร เพราะค่าอาหารสูง ผู้ที่เลี้ยงไก่พื้นเมืองจึงควรวางวิธีการลดต้นทุนค่าอาหาร เช่น ในช่วงกลางคืน อาจใช้หลอดไฟฟ้าสำหรับดักแมลงเพื่อใช้เป็นอาหารเสริมสำหรับไก่พื้นเมือง (ภาพที่ 1.5) นอกจากนี้ควรทำการปลูกหญ้าหรือพืชที่ไก่พื้นเมืองชอบกิน (ภาพที่ 1.6)

2. ปัญหาด้านราคา ถึงแม้เนื้อไก่พื้นเมืองจะมีประโยชน์ รสชาติอร่อย แต่ผู้บริโภคส่วนใหญ่ก็ยังคงยึดติดอยู่กับราคา ซึ่งเนื้อไก่จากไก่กระทง (Broiler) สามารถเลี้ยงได้คราวละมาก ๆ โดไว ทำให้ต้นทุนการผลิตต่ำ ขายได้ในราคาถูก ผู้บริโภคทั้งในและต่างประเทศจึงนิยมกินเนื่องจากไก่เหล่านี้เป็นหลัก ไก่พื้นเมืองขนาดใหญ่มีราคาสูง ผู้บริโภคมักเลือกซื้อไก่พื้นเมืองขนาดเล็กหรือขนาดกลางแทน ทำให้การพัฒนาสายพันธุ์ไก่พื้นเมืองให้มีขนาดใหญ่เป็นการสวนทางกับตลาด

3. ปัญหาด้านการกระจายสินค้าและความต้องการของผู้บริโภคเนื้อไก่พื้นเมืองอยู่ในตลาดท้องถิ่นเป็นส่วนใหญ่ ผู้บริโภคหลักเป็นคนในชนบท หรือคนในเมืองกลุ่มเล็ก ๆ ที่ต้องการสินค้าแบบจำเพาะเจาะจง จำนวนไม่มาก ปัจจุบันได้มีการลงทุนผลิตไก่พื้นเมืองคุณภาพเพื่อป้อนตลาดชั้นสูง และยืดอายุผลิตภัณฑ์บ้างแล้ว แต่ยังไม่มากนัก เพราะราคาเนื้อไก่พื้นเมืองและผลิตภัณฑ์จากไก่พื้นเมืองมีราคาสูงกว่าไก่กระทงตลอดเวลา

4. ปัญหาด้านมาตรฐานสินค้า ไก่พื้นเมืองส่วนใหญ่ ถูกฆ่าโดยวิธีง่าย ๆ ไม่ถูกสุขลักษณะ การชำแหละ วางขายก็เป็นไปแบบพื้นบ้าน วันต่อวัน ไม่มีการแช่แข็ง ไม่ใส่ในบรรจุภัณฑ์ที่ถูกสุขลักษณะที่สามารถยืดอายุการเก็บรักษาและป้องกันเชื้อโรค ปัจจุบันได้มีผู้ลงทุนสร้างโรงชำแหละที่ถูกสุขลักษณะ ถูกหลักศาสนา มีบรรจุภัณฑ์ที่ถูกสุขลักษณะ นำชื่อ เก็บรักษาในภาชนะที่ยืดอายุสินค้าได้ แต่ก็อยู่ในวงจำกัด

5. ปัญหาด้านการปรับปรุงพันธุ์ไก่พื้นเมือง พ่อแม่พันธุ์ไก่ของเกษตรกรนั้นมีการปล่อยให้ผสมพันธุ์กันเองตามธรรมชาติ ผู้ที่เลี้ยงไก่พื้นเมืองอาจจะประสบปัญหาไก่พื้นเมืองที่เลี้ยงไม่แข็งแรงหรือเจริญเติบโตช้า ไม่เป็นที่ต้องการของประชาชน ผู้ที่เลี้ยงไก่พื้นเมืองควรแก้ไขโดยวิธีการคัดเลือกพ่อแม่พันธุ์-แม่พันธุ์ที่มีลักษณะดีไว้ไว้ทำพันธุ์อยู่เสมอในการเลี้ยงไก่พื้นเมืองทุก ๆ รุ่น โดยการคัดไก่พื้นเมืองที่ไม่สมบูรณ์ออกไป และควรจัดหาพ่อแม่พันธุ์ไก่พื้นเมืองที่มีลักษณะดีจากแหล่งอื่นมาเป็นพ่อแม่พันธุ์เพื่อป้องกันการผสมพันธุ์ระหว่างเครือญาติหรือการผสมเลือดชิด ซึ่งมีผลต่อการทำให้สายพันธุ์ไก่พื้นเมืองลดขนาดลงด้วย

ภาพที่ 1.5 การเปิดไฟล่อแมลง

ที่มา: บ้านสวนพอเพียงดอทคอม (2557)

ภาพที่ 1.6 การปลูกหญ้าหรือพืชให้ไก่กิน

ที่มา: รักบ้านเกิดดอทคอม (2554)

6. ปัญหาด้านโรคระบาดไก่พื้นเมือง ไก่พื้นเมืองเป็นสัตว์เลี้ยงที่มีปัญหาเรื่องโรคพยาธิรบกวนมาก การป้องกันและควบคุมโรคที่พบบ่อยในชนบทเป็นหลัก ดังนั้น ผู้ที่เลี้ยงไก่พื้นเมืองควรรักษาความสนใจในการทำวัคซีนป้องกันโรคที่สำคัญอย่างสม่ำเสมอตามคำแนะนำ และต้องจัดการเลี้ยงดูให้ไก่พื้นเมืองได้กินอาหารเต็มที่ โรงเรือนและน้ำดื่มต้องสะอาดจึงจะสามารถป้องกันโรคระบาดได้

7. ปัญหาจากระบบการเลี้ยงไก่พื้นเมืองของเกษตรกรเอง ไก่พื้นเมืองถูกปล่อยให้หาอาหารกินเองตามธรรมชาติ ไก่ตัวที่มีลักษณะเด่นบางส่วน เช่น ตัวโต บางส่วนได้นำมาเป็นพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ ส่วนที่เหลือถูกนำไปเป็นอาหารหรือนำไปขาย เหตุนี้เองทำให้สายพันธุ์ไก่พื้นเมืองมีขนาดเล็กลงเรื่อย ๆ แต่การหาอาหารกินเองของไก่ตามธรรมชาติก็กลายเป็นระบบที่ทำให้การเลี้ยงไก่พื้นเมืองมีความยั่งยืน เพราะต้นทุนต่ำ

อนาคตของไก่พื้นเมืองไทย

ไก่อันไทยและไก่เนื้อไทยหลังจากเกิดวิกฤตใช้หวัดนกระบาด และมีการทำลายสัตว์ปีกตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 เป็นต้นมา จำนวนไก่พื้นเมืองจากต้นปี พ.ศ. 2547 (ก่อนการทำลาย) มีจำนวน 66,834,535 ตัว แต่ต้นปีพ.ศ. 2548 (หลังจากการทำลายเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2547 และการขายพันธุ์ตั้งแต่กุมภาพันธ์ 2547 ถึงปลายเดือนธันวาคม 2547) ไก่พื้นเมืองในประเทศไทยมีจำนวนลดลงเหลือ 54,394,705 ตัว จากนั้นจำนวนไก่พื้นเมืองก็คงที่ และเริ่มเพิ่มขึ้นเป็น 57,017,133 ตัว และ 61,613,546 ตัว ในปีพ.ศ. 2551 และ 2552 ตามลำดับ จนกระทั่งปีพ.ศ. 2553 จึงมีจำนวนไก่พื้นเมืองเพิ่มขึ้นจาก ปี 2547 ได้ โดยมีจำนวน 71,207,090 ตัว และเพิ่มขึ้นอีกในปีพ.ศ. 2554 โดยมีจำนวน 76,115,430 ตัว ในกรณีเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าหากเกิดวิกฤตการณ์ที่ต้องมีการทำลายไก่พื้นเมืองเป็นจำนวนมาก ไก่พื้นเมืองจะยังคงไม่สูญพันธุ์ไปจากโลก แต่ต้องการเวลาในการเพิ่มจำนวนให้ได้ใกล้เคียงกับก่อนเกิดวิกฤตการณ์ที่ผ่านมา หากพิจารณาในช่วงปี พ.ศ. 2551 ถึง 2554 จะพบว่า

1. ไก่พื้นเมืองไทยมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี
2. จำนวนครีวเรือนเกษตรกรที่เลี้ยงไก่พื้นเมืองมีจำนวนแตกต่างกันขึ้น ๆ ลง ๆ ในแต่ละปี
3. จำนวนเฉลี่ยประชากรไก่ต่อจำนวนประชากรคนไทยเพิ่มขึ้นทุกปี
4. จำนวนไก่พื้นเมืองต่อครีวเรือนไทยเพิ่มขึ้นทุกปี

จะเห็นได้ว่าไก่พื้นเมืองไทยเป็นส่วนหนึ่งของความมั่นคงด้านอาหารของประเทศ จากการประมาณการปี พ.ศ. 2554 มีการบริโภคไก่ 293,580,946 ตัว มีมูลค่าประมาณ 34,936 ล้านบาท ขณะที่ในปีดังกล่าวประเทศไทยมีประชากร 64,076,033 คน ค่าเฉลี่ยจำนวนไก่บริโภคต่อคนต่อปีเท่ากับ 4.58 ตัว (บัญญัติและมนต์ชัย, 2555.)